

Нагорода за служіння

***«Син Людський прийшов не для того, щоб
Йому служили, а щоб служити і віддати
Своє життя як викуп за багатьох».
Марк 10:45***

Служіння Ісуса добігало кінця. Більше трьох років Учитель покликав своїх учнів і навчав їх. Вони визнали Його Месією, спадкоємцем усіх Божих обіцянок, тим, через кого буде встановлено Месіанське царство, яке благословить усі родини людства — як мертвих, так і живих. Буття 22:18; Галатів 3:8

Учитель особливо запевнив їх, що, якщо вони будуть вірними, то сидітимуть з ним на його троні (Матвія 19:28). Однак він не сказав їм, що його царство буде духовним і що їм знадобиться «перетворення» «першого воскресіння», перш ніж вони зможуть стати його учасниками. (1 Коринтян 15:51,52; Об'явлення 20:6). Він ще не пояснив їм, що пройде ціла епоха, перш ніж вони стануть учасниками царства, а саме царство буде встановлено серед людей. Проте він натякнув на все це. Він сказав: «Я маю ще багато чого сказати вам, але ви не можете цього винести тепер. Але коли прийде Той, Дух істини, ... Він вам оголосить те, що має бути». Іоанна 16:12,13

Однак Ісус почав відкривати учням частину новин, які вони повинні були знати і оцінити, щоб вони не були повністю пригнічені і зневірені. Він сказав їм, що йде до Єрусалима, що зазнає

багато страждань і буде вбитий. Петро, завжди відважний, цього разу накликав на себе суворе покарання. Він спробував виправити Учителя. «Ніколи, Господи! — сказав він. Це ніколи не станеться з тобою!» Петро вірив, що Ісус був Месією Ізраїлю і що він збирався заснувати своє царство. Для нього було немислимо, що Господь буде вбитий. Однак Ісус дорікнув Петру, сказавши: «Іди за мною, сатано, ти для мене спокуса, бо ти не думаєш про те, що Боже, а про те, що людське». Матвія 16:21-23

У цьому ж уроці Ісус також сказав, що «третього дня воскресне» (Матвія 16:21). Однак, оскільки учні не могли змиритися з думкою, що Ісус помре, ці додаткові слова, мабуть, також здавалися їм «темною притчею» Учителя, яка була для них такою загадковою. Можливо, вони також згадали слова Ісуса, сказані ним в іншому випадку: «Якщо не будете їсти тіла Сина Людського і не будете пити Його крові, то не будете мати в собі життя» (Іван 6:53). Це було ще одне складне твердження, яке вони не могли зрозуміти.

Було багато випадків, коли учні не могли зрозуміти значення слів Учителя; вони часто здавалися такими відмінними від того, чого вони очікували. До їх честі, вони мали достатньо віри, щоб продовжувати слідувати за Ісусом, але як вони могли зрозуміти слова, які він промовляв? Лише після П'ятидесятниці вони повністю зрозуміли ситуацію і те, що Ісус їм сказав (Дії 2:1-4). Там Святий Дух почав пояснювати божественний задум « » — що страждання Христа, включаючи членів Його тіла, Церкву, повинні прийти першими, перш ніж буде відкрита

слава Царства і почнуться благословення для світу. 1 Петра 1:11

Праворуч і ліворуч

Інше Євангеліє розповідає нам, що мати Якова та Івана прийшла з ними і висловила їхнє прохання: «Дай, щоб ці два мої сини сиділи один праворуч, а другий ліворуч від Тебе у Твоєму Царстві» (Матвія 20:20,21). Вони вірили, що час розподілу почестей Царства був дуже близьким. Не варто думати, що ці два улюблені учні прагнули найближчих до Учителя місць лише з амбіцій. Навпаки, ми віримо, що вони дуже любили Господа і тому вважали, що зможуть цінувати близькість до Нього більше, ніж, можливо, деякі інші учні. І справді, їм було дозволено наблизитися ближче, ніж більшості з дванадцяти. У кількох особливих випадках Господь брав із собою саме Якова та Івана, а також Петра. Вони були з Ним на святій горі, під час пробудження дочки Яіра та в саду Гефсиманія (Матвія 17:1-5; Луки 8:41,42,49-56; Марка 14:32-34). Вони були вірними учнями, яких Господь дуже любив.

Давайте уважно відзначимо слова Ісуса. Він заявив, що хоча в Його царстві будуть почесні місця, вони будуть розподілені не Ним, а Отцем. Він сказав: «Сидіти праворуч і ліворуч від Мене не Моє давати, але буде дано тим, для кого це приготовано Моїм Отцем» (Матвія 20:23).

Отець є представником абсолютної справедливості та праведності. Позиції в небесній фазі Тисячолітнього царства, незалежно від їхньої форми, не будуть розподілятися на основі простої прихильності, а

на основі вірності та кваліфікації, і все буде за благодаттю (Ефесян 2:8). Сам Господь Ісус матиме найвище місце, бо він того гідний. «Достойний Агнець, що був забитий, отримати владу, багатство, мудрість, силу, честь, славу і благословення». (Об'явлення 5:12). Дійсно, Отець дав нашому Господу честь і велику славу, піднявши Його на Свою праву руку. Кульмінація слави Його царства настане, коли церква, тіло Христове, буде завершена і всі «покликані, вибрані та вірні» отримають обіцяну «вінець життя». Об'явлення 17:14; 2:10

Що мається на увазі під Царством

Протягом багатьох століть серед християн панувала плутанина щодо царства Месії, про яке так часто згадували Ісус і апостоли. Однак спочатку, а також протягом майже двохсот років після часів Ісуса, плутанини не було. Рання Церква дуже добре розуміла обіцянку, що Месія прийде вдруге. Він прийме Церкву до слави разом із Собою і встановить царство божественної влади для управління світом і підкорення всього волі Божій; і вони знали, що цьому месіанському царству знадобиться тисяча років, щоб виконати свою місію. Іоанна 14:2,3; Матвія 25:31; Об'явлення 20:6

Однак з часом з'явилася теорія, згідно з якою церква на землі мала бути організована як царство Месії і мала завоювати світ до Другого пришествя Ісуса. Ця небіблійна точка зору змінила весь хід історії церкви. Проповідування Євангелія більше не мало на меті покликати і вдосконалити «малу отару», яка мала б слухняне вухо і вдячне серце, щоб підготувати їх до честі і слави

царства. (Лука 12:32). Натомість хід історії кардинально змінився. Відтоді метою стало захоплення цивільної влади. Почалися інтриги, висувалися фальшиві претензії, робилися спроби отримати контроль над королями і народами. Застосовувалися переслідування; цивільних правителів якомога більше спонукали і погрожували їм, щоб встановити всесвітнє панування церкви.

Деякий час ці зусилля були успішними, але з початку XIX століття думка про церковне панування на землі майже зникла. У результаті цього багато хто втратив віру в месіанське царство, і лише небагато хто чекає на нього під час Другого пришестя Христа. У розгубленості деякі обговорюють духовне царство як таке, що просто мешкає в серцях віруючих. Інші вірять, що царство Христа зараз представлене у великих урядах світу. Однак вони ще більше заплутуються, коли замислюються над тим, чому певні частини царства Месії створили великі армії, щоб потенційно воювати проти інших частин того самого царства або знищити їх.

Результатом всієї цієї плутанини стало те, що для багатьох людей, які називають себе християнами, вчення Біблії просто не здаються послідовними або логічними. Інакше вони б побачили, що Яків, Іван та інші апостоли не могли б сидіти на «дванадцяти престолах», якби не було правлячого царства (Матвія 19:28). Вони б також побачили, що царство ще має бути в майбутньому, відповідно до молитви Господа: «Нехай прийде Царство Твоє. Нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі» (Матвія 6:10).

Прагнучи пізнати і зрозуміти більше про Божий план спасіння, ми повинні щодня з повагою вивчати Біблію і «досліджувати Писання». (Іван 5:39; Дії 17:11). Роблячи це, ми отримаємо великі благословення і зрозуміємо, що славне царство Месії, хоча ще не встановлене на землі, «близьке, навіть біля дверей». Матвія 24:33

«Чи здатні ви?»

Двом улюбленим учням та їхній матері, які просили для них особливих місць поблизу Учителя в Царстві, Ісус дав зрозуміти, що будь-яке становище в Небесному Царстві вимагає виконання певних умов. Недостатньо було того, що вони були покликані до учнівства. Недостатньо було того, що вони віддали все, щоб слідувати за Господом, що вони були з Ним, вивчали Його вчення і погоджувалися з ним. Потрібно було щось більше, інакше вони не могли б увійти в духовну фазу Царства.

Учитель оголосив ці умови, сказавши: «Чи можете ви пити чашу, яку я буду пити, і хреститися хрещенням, яким я хрещуся?» (Матвія 20:22). Що він мав на увазі? Яке значення мали «чаша» і «хрещення», про які говорив Ісус, і які, за його словами, стосувалися не тільки його самого, але й тих, хто буде його вірними послідовниками?

Ми відповідаємо, що «чаша» Ісуса була тією, про яку він згадував в іншому місці, кажучи: «Чи не буду пити чашу, яку дав мені Отець?» (Іван 18:11). У божественному задумі Бог уже визначив, що кожен, кому буде довірена месіанська слава, честь і влада царства для

благословення світу, повинен спочатку продемонструвати вірність, гідну цієї честі і слави. У випадку самого Ісуса чаша означала всі ті переживання служіння, ганьби, сорому, жертви і страждань, які він вірно переніс протягом трьох з половиною років свого земного служіння і які він повністю виконав на Голгофі, коли вигукнув: «Звершилося!» (Ів. 19:30).

Як учні Христа, ми повинні наслідувати приклад, який він нам показав, коли ми проходимо через подібні випробування, як і він. Ми зможемо досягти спільного спадкоємства з Господом у славі, честі та силі його царства, тільки якщо спочатку продемонструємо лояльність і вірність у стражданнях, жертвах і служінні, йдучи його слідами. Римлянам 8:17; 2 Тимофія 2:11,12

Коли Ісус говорив про «хрещення, яким я хрещений», він мав на увазі своє хрещення до жертвовної смерті. Незабаром він знову згадав про це, сказавши: «Я маю хрещення, яке мушу прийняти, і яке муки я переживаю, поки воно не відбудеться!» (Лука 12:50). Водяне хрещення Учителя на початку Його служіння було лише символом Його справжнього хрещення. Його сходження у воду, поховання в ній і підняття з неї символізували Його сходження у жертвовну смерть і воскресіння з неї. Його справжнє хрещення у смерть тривало три з половиною роки, від Йордану до Голгофи. Коли він вигукнув на хресті: «Звершилося!», він мав на увазі, що його хрещення у смерть завершилося. Він був піднятий з того стану смерті-хрещення на третій день () могутньою силою Отця, до своєї правої

руки, яку він завжди займатиме. Ефесеянам 1:19-22; Колоссянам 3:1; Євреям 1:1-3

Це було хрещення Ісуса. Воно означало повну відмову від усіх земних прав. Тепер він запитав своїх улюблених учнів, чи готові вони йти за ним до кінця — розділити з ним чашу служіння, жертви, страждань і хрещення смертю (Римлянам 6:3-5). Тільки вірно слідуючи за ним, вони могли сподіватися отримати частку в його небесному царстві. Той самий принцип застосовується до всіх послідовників Ісуса. Кожен з нас повинен вирішити, чи будемо ми пити з його чаші і чи будемо ми брати участь у його хрещенні в смерть. Тільки смиренні, самовіддані люди зможуть або захочуть увійти в таке переживання.

Застосовуючи вищесказане до поглядів на царство, яких дотримуються так багато людей, ми можемо поставити такі запитання. Як ці погляди можуть застосовуватися до різних царств на землі? Чи необхідно лідерам землі брати участь у стражданнях і жертві Христа до смерті, перш ніж вони зможуть царювати? Чи через великі труднощі можна стати членом земних інституцій, які називаються церквою Христа? Чи потрібно самозречення, щоб увійти до них? Чи всі, хто в них перебувають, «поховані» з Христом у хрещенні — у Його смерті? Чи всі вони беруть участь у Його стражданнях? Звичайно, ні! Тільки правильне уявлення про небесне царство узгоджується з цими різними твердженнями. Ми повинні бачити, що це «дорогоцінна перлина», яку можна здобути, пожертвувавши всім іншим. Матвія 13:46

«Ми можемо»

У розповіді про цей випадок учні відповіли Ісусу: «Ми можемо», тобто вони були готові випити чашу Учителя і взяти участь у Його хрещенні. (Матвія 20:22). Вони не розуміли до кінця, що це означає, але були здатні і готові зробити все, що Ісус накаже. Так само має бути і з усіма, хто, як ті вірні учні, будуть «більше ніж переможцями» і розділять з Спасителем славу, честь і безсмертя, обіцяні членам Його «тіла», церкві. Римлянам 8:37; 2:7; 1 Коринтянам 12:27

У розглянутому уривку Ісус відповів учням: «Ви будете пити з моєї чаші і хреститися хрещенням, яким Я хрещуся» (Матвія 20:23). Готовність з їхнього боку — це все, що Господь міг розумно вимагати від своїх учнів. Ніхто з нас не має тієї сили і здібностей, якими володів Ісус. Ми грішні за своєю природою. Він був «святий, безгрішний, непорочний, відокремлений від грішників» (Євреїв 7:26). Тому ми можемо лише присвятити свою волю тому, щоб чинити добро. Господь повинен взяти нас під Свою опіку і ввести в Свою школу страждань і досвіду. Тоді Він дасть нам необхідні уроки, щоб довести нашу лояльність і вірність, навіть до смерті. Як милостиво, що через нашу слабкість як членів грішного роду Бог дав нам у Спасителі «милосердного і вірного первосвященника» (Євреїв 2:17). Отже, тільки через Ісуса ми можемо сподіватися досягти небесного царства.

Головний слуга — найшанованіший

Інші апостоли були обурені тим, що Яків і Іван разом зі своєю матір'ю висловили таке прохання

(Матвія 20:24). Однак цей випадок дав Ісусу можливість викласти принципи, які повинні визначати велич у Месіанському царстві. Той, хто найбільше служитиме іншим із смиренністю і любов'ю, тим самим продемонструє Богу свою більшу придатність до вищого місця. (Галатів 5:13). Це відрізняється, як каже Ісус, від звичайного ходу справ, де панування зазвичай не включає служіння іншим, а полягає в тому, щоб тобі служили. Лука 22:25,26

Правилом царства буде те, що той, хто найбільше служить, матиме найвищу честь. Сам Ісус є видатним слугою над усіма іншими. Таким чином, його положення є найвищим у царстві за божественним призначенням, а інші будуть поруч з ним пропорційно до того, наскільки вони мають його дух любові, служіння, послуху та відданості. Своїм послідовникам Учитель сказав: «Хто хоче служити мені, той нехай іде за мною, бо мої слуги повинні бути там, де я. І Отець вшанує кожного, хто служить мені» (Івана 12:26).